

Nežni nogomet

V Zahedni Nemčiji so navdušeni nogometni navijači že lahko videli nežni spol na zelenem polju. Ustanovljeni so ženski nogometni klubi, ki resno vadijo že dlje časa in zadnje čase tudi nastopajo. Pravila so zanje ista kot za močnejši spol. Za pričakovati je, da se bodo enajstotice »nežnega nogometa« spoprijete tudi z možmi. Morda bi celjski nogometaši le uspeli povabiti tak »nežni« tim na svoje igrišče in si priborili zmago v gosti vrsti porazov — ali pa tudi ne.

CELJSKI **bodice**

NOVO DELOVNO MESTO
(v eri znižanja proizvodnih stroškov)
Pri nekem podjetju, ki hiše gradi v Celju za naše delovne ljudi, nastal je pred dnevi velik problem: Iz vodstva podjetja na zgradbo poslali so novo delavko.
— Le kam bi jo dali? —
»Palir« si je v skrbi razbijal glavo. (delavec tako že preveč je bil.)
Ukaz je ukaz!
Kdo naj se upre?
Pa jo poslal je podajati žeblje...

DONOSNI POKLICI

Najbolje, če danes si tat in goljuf!
Zakaj bi kot drugi živel na »puf«?
V podjetju odneseš milijon ali dva, potem si za leto dni v »piskru« doma...
Ker nihče ne vpraša, kam »cvenke« si dal, medtem ti je hišica zrasla iz tal.
Nič naj ne skrbi te prijatelj moj vrli, v podjetju so tiho tvoj »posel« podprli.
Nikomur pod soncem potem ni več mar, če kdaj boš povrnil ukraden — denar.

Vsaki teden **ENA**

Veš, tako je bil razburjen, da ni vedel, kaj bi pričel z rokami.

Tuzla včeraj, danes in jutri

Sredi oktobra 1956

Ali poznate Tuzlo? Seveda, kot nahajališče in rudnik kamene soli. Toda to je že del včerajšnje Tuzle. Dandanes pa, ko je že za več tisoč prekoračila včerajšnje število prebivalcev (ima jih namreč že preko 31.000), je Tuzla tudi eno najbolj razgibanih mest sedanosti in mesto prihodnosti.

»DŽENAZA KREČE...«
Ostankov včerajšnje Tuzle je še precej. Ne mislite le na šiljaste minarete, štrleče nad štrikapničastimi strehami iz gline in blata in lesa sezidanih hiš, ne na temnopolte muslimanke v dimljah ali na »crven fesič«. Ne, to bo ostalo, ker se čuva in neguje kot turistično privlačni folklor. Ampak, tu so še muslimanska grobišča sredi mesta, okrog vsake džamije, skoraj v vsakem v breg položenem slivnjaku. Kakor podrti keglji leže nagrobniki in med njimi se pasejo koze ali kokoši ali pa otroci zbijajo žogo. Potem: osmrtnice na plovtovih in zidovih oznanjajoče, da se je

mično industrijo, rudniki soli in premoaga. To polnokrvno sodobno življenje odseva tudi iz naslednjih števil: od vsega zaposlenega prebivalstva tuzlanskega okraja dela 66,7 odstotkov v industriji; od vseh v gospodarstvu zaposlenih ljudi je že 7,9 odstotkov žena; v uradnih in ustanovah zaposlenih ljudi je skoraj polovica, namreč 46,8 odstotkov, ženskega spola... Gospodarski vzpon, h kateremu je znaten delež prispevala tudi mladina z zgraditvijo tamkajšnjega železniškega omrežja, se odraža v širokih, sodobno tlakovanih ulicah, v neonski razsvetljavi, v modernih nasadih, v najmodnejših

Tone Zoriko: Pogled na staro Tuzlo (risba)

ta in oni preselil na ahiret, v islamsko onostranstvo in da bo dženaza, spremstvo s pokojnikovim truplom, krenila na trg pred čaršijsko džamijo... Del te včerajšnje Tuzle prihaja že navzkriž z zakonom: hodža, ki je bolniku za denar izdelal »zdravilni« zapis in ko ta ni pomagal, še drugi, pa tretji, do dvajsetprvi, navsezadnje pa »zdravilo« sestavljeno iz popra in ječmena, ki si ga je moral bolnik za polnih 24 ur z oljem prilepiti na teme; »divji« veterinar, sosed, ki sosedu »zdravi« živino in s krojaškimi škarjami in britvijo »uštroji« bika; čakalnica železniške postaje, ki se ponoči spremeni v spalnico brezdomcev, ne potnikov; matere, ki čepo ob uličnih vogalih dojijo svoje otroke...

»MOLIM JEDNU DŽIGERICU! A NE JUČERAŠNJU! DANAŠNJU!«

Ampak Tuzla živi tudi polnokrvno sodobno življenje. Živi ga kot središče velikega industrijskega bazena s ke-

stanovajskih hišah in blokih. V tuzlanskih gradbenih podjetjih — »Tehnika«, »Gradina« — ne poznajo letnih dopustov. Zdi se, da ta tempo v gospodarskem in socialnem napredku še bolj razplamteva bosanski temperament. To dajo slutiti živahna večerna promena; dren na avtobusih, med katerimi še vedno uživajo posebno privlačnost bivši londonski enonadstropni avtobusi; »vatreno« razpoloženje med 4 do 5 tisočimi gledalcev na nogometni tekmi; razpoloženje v restavracijah, ki ga tudi večkratna prekinitev električnega toka ne ohladi...

In ne nazadnje se današnja Tuzla odraža tudi v takile časopisni beležki: »Kreka ili Tuzla? To pripada prošlosti. Tuzla — grad je jedinstveno področje u kome Kreka pretstavlja samo dio gradske zajednice. Zato je i nerazumljivo zašto, još uvijek neka preduzeća (dopisnik jih je nekaj navedel) u svojim zvaničnim imenima i aktima nastupajo kao da se nalaze na gradskoj teritoriji — Kreke...«

»DODJITE ZA DVE GODINE!«

Duhovni obraz sodobne Tuzle oblikuje v mestu Narodno pozorišče (v začetku oktobra je uprizorilo drugo letošnje premiero »Upor na ladji Caine«, njegov upravni odbor pa je po prvi premieri »Komedija od Raskota« zahteval revizijo letošnjega repertoarja, češ da se »o publici, njenom ukusu i mišljenju, mora ozbiljije voditi računa«), v industrijskem delu, v Kreki, pa impozantni Radnički dom z več sto nad tisočsedezno gledališko oziroma koncertno dvorano; potem Dom kulture z mestno knjižnico; mestni simfonični orkester (letošnja sezona je začel v znamenju Mozartovega jubilejnega leta); kino, ki kakor pri nas ne zna vedno ločiti zrno od plevla; vse vrste srednjih in strokovnih šol; v kratkem pa se bo po sklepu občinskega ljudskega odbora pridružilo obstoječim kulturnim ustanovam še pionirsko gledališče, da »če se na taj način organizovano pristupiti obuhvatanju naših najmlajših u aktivni kulturno-umjetnički rad...« Tudi brez muzeja ni Tuzla, da si je s svojo okolico ena sama velika etnografska zbirka. Muzej ima sicer svoj sedež, urad, toda njegova upravnišca vas z obžalovanjem odsvolvi: »Imam šta da vam pokažem, ali nemam gda. Dodajte za dve godine!...«

In Tuzla bodočnosti, boste vprašali. Ta je v tistih investicijskih skladih, katerih sredstva se bodo uporabljala za postavitev tovarn, ki bodo izkoriščala še plin, ki ga zaenkrat v koksarni, v 19 km oddaljenemu Lukavcu, gre vsak dan za 800.000 din v zrak, ali pa še tovarn, ki bodo do konca izkoristile industrijske odpadke, ki sedaj zasmrajajo po tuzlanski kotlini se vijočo Jalo...

Pridite čez dve leti! Kdo ve, če takrat ne bo pojavila med »Pisni uredništva« tuzlanskega »Fronta slobode« takole spremenjena beležka: »Lukavac ili Tuzla? To pripada prošlosti. Tuzla-grad je jedinstveno področje u kome Lukavac pretstavlja samo dio gradske zajednice...« G. G.

Zanimivosti

Na zdravje!

PO 31 LETIH SO S POMOČJO RENTGENSKIH ŽARKOV NAŠLI TERMOMETER V TREBUHU

Termometer, ki je bil izgubljen pred 31 leti, ko je Charles Petrielo iz Chicaga bil še otrok, so nedavno našli v njegovem trebuhu.

Petrielo se je zadnje čase pritoževal zaradi stalnih bolečin v spodnjem trebuhu. Rentgenske slike so kazale na neki tuj predmet, ki je imel obliko termometra. Zdravniki niso mogli verjeti, da je ta predmet zares termometer vse do takrat, ko so bolnika operirali. Končno, ko so termometer izvlekli iz tankega črevesa, se je Petrielo spomnil, da je v hiši, ko je bil še čisto majhen, izgubil termometer, in to ravno v času, ko je bil bolan. Zdravniki menijo, da je bil takrat termometer uporabljen rektačno, kot je to običaj pri majhnih otrocih, in je tako zašel skozi debelo črevo v tanko, kjer se je leta in leta sprehajal, ne da bi izzval kakšne motnje. Termometer so izvlekli iz Petriellovega telesa popolnoma nepokvarjen.

LADJA, KI NE VIBRIRA

Pred dnevi je priplula v neko angleško pristanišče ameriška trgovska ladja »Jon Serdjent«. Potovanje s to ladjo se razlikuje od ostalih potovanj in je udobnejše. Ta ladja namreč sploh ne vibrira, kakor vse druge ladje, temveč pluje brez tresenja kot na primer jadralnica. Ta ladja ne vibrira zaradi tega, ker jo poganjajo plinske turbine in ima specialen vijak. To je prva večja ladja, ki je brez vibracij.

Clane komsomolske delegacije je naš fotoreporter ujel tudi v tem veseljem razpoloženju ob sprejemu v Zrečah

FRANČEK FRAKEL IMA SREČO

Piše: Ivan Seničar
Riše: Tonček Skok

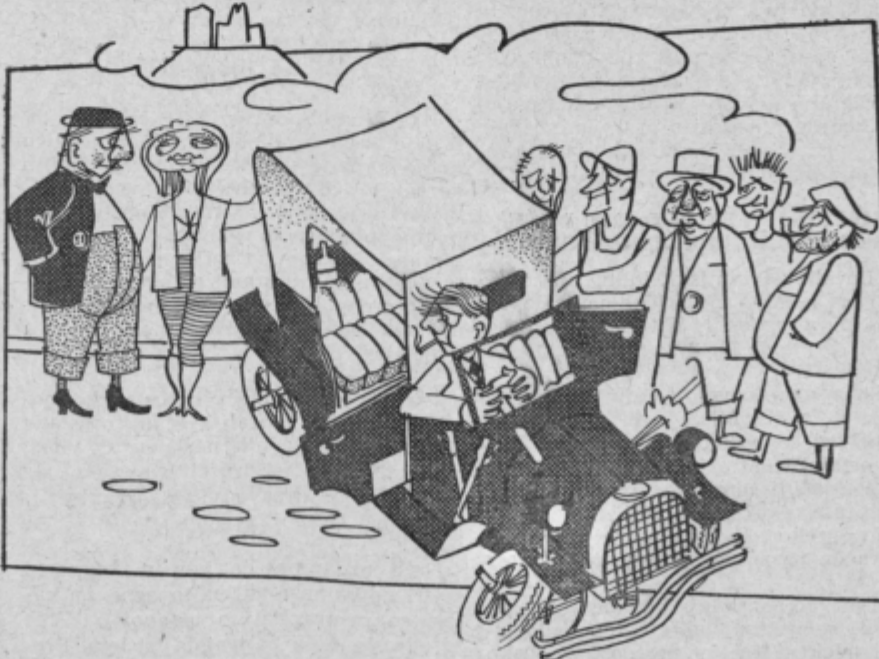
Coco se je zvito smehljaj in drezal v avto. Frakel in tujka pa sta strmela drug v drugega kot v pošasti. »Kdo ste pravzaprav vi?« je vprašala ona. »To vprašam najprej jaz vas!« je kričal možak. »Kaj ste in kdo ste?« Govorila sta slovensko. »Aha,« je stiskal on pesti, »vi ste Slovenka, čisto navadna, primitivna Slovenka, ki se izdaja za Francozinjo. Ali vas ni nič sram!?« Takrat pa je avto zahropel in ker se je nabralo že nekaj ljudi, so vsi trije skočili v avto in se odpeljali. Med hrupom blatnikov in motorja je kričala ona: »Vi ste prevarant! Izdajali ste se za Nemca, da sem se zaradi tega skoraj zaljubila v vas. O, jaz nesrečnica!« »Jaz pa sem mislil, da ste prava in pristna Francozinja. Zlorabili ste mojo zaupljivost. Zaljubil sem se v vas. Tožil vas bom. O, kaka sramota! Kaj bodo rekli moji prijatelji!?« Medtem pa se je ona začela jokati: »Vi ste nesramen. Jaz sem uradnica iz Ljubljane in sem se tako našemila, da bi vzbujala večjo pozornost. Zenske imamo do tega vso pravico. Da.« Frakel pa

jo je divje pogledal, vendar je bilo v tem pogledu že nekoliko ljubezni: »Molčite! Pri srcu me prijemlje. Jaz sem uradnik iz Celja in spremenil sem se zato, da bi bili z mano tako vpludni kot so s tujci in... da bi si dobil kako lepo žensko. Bil sem prepričan, da so Slovenke primitivne.« »Ali ste še sedaj v to prepričani?« ga je takoj vprašala. Odkimal je.

Se tisti dan so zapustili hotel. Natakarkji niso ničesar opazili. Plesali so okrog njih in čivkali: »Auf Wiedersehen!« in »Au revoir!« Do Ljubljane so se vozili nekaj dni. Medtem so se popolnoma pomirili in Coco se je moral sprizniti s tem, da bo lažna Francozinja postala njegova mačeha. Očetu je priznal, da sta se tisto noč samo sprehajala.

V Celju so oba junaka pričakovali številni radovedneži — ker so mislili, da imata še polno denarja. Pa sta bila suha kot vsak pošten Celjan proti koncu meseca.

Coco je slovel še naprej med celjskimi frajerji, Frančka Frakel pa je nekaj dni za tem ustavil novinar: »Hej, ste vi Franček Frakel?« »Da, kaj pa hočete?« »Vi ste zadeli milijon?« »Jaz? Ne vem. Samo posodili so mi ga. Samo potehal sem ga — in že mi je zdrčal v druge roke.« »Ni mogoče, kaj ste že

vse zapravili?« Takrat pa se je nasmehnil: »Ostalo mi je samo tole.« Pri tem pa je pokazal na »Francozinjo«. »Cetudi ni vredna milijona, pa sem vendar imel srečo! Samo Dondo š ni prišel na svoj račun, še vedno je ričet.«

K o n e c

Opozorilo

vsem gospodarskim organizacijam, ustanovam, delodajalcem,
vsem zavarovancem, upokojenecem in njihovim svojcem!

Z uvedbo zdravstvenih izkaznic se je spremenil način dokazovanja pravice do zdravstvenega varstva od strani zavarovanca, ki potrebuje zdravniško pomoč, in tudi način sporočanja zasluzka od strani delodajalca, da pride zavarovanec, ki zboli, čimprej do denarnega nadomestila za čas bolezni, nesreče ali poroda.

Zato opozarjamo tako zavarovance kot tudi delodajalce, da upoštevajo naslednja navodila in se po njih ravnaajo:

1. Ko zavarovanec ali njegov svojec, dalje upokojenec ali njegov svojec zboli, najprej poskrbi, da ima pravilno potrjeno zdravniško izkaznico od strani delodajalca, t. j. **da ima vpisano, da je še zaposlen in da datum potrditve ni starejši od 30 dni.** Če tega nima, mora knjižico takoj predložiti v podjetju, da za to pooblaščenim uslužbenec z datumom, stampiljko in podpisom potrdi, da je zavarovanec še zaposlen, pri svojcu pa prav tako, da je še upravičen po zaposlenem zavarovancu. Upokojenec pa priloži zdravniški izkaznici samo zadnji odrezek o izplačani pokojnini, enako tudi upokojenčev svojec.

2. Zdravstvena izkaznica mora biti potrjena tudi, če gre zavarovanec ali njegov svojec k zdravniku samo ambulantno ali zaradi nabave ortopedskih pripomočkov, t. j. proteze, očal itd.

3. Zavarovanec ali njegov svojec, enako upokojenec in njegovi svojci, morajo zdravniku pokazati pravilno potrjeno zdravstveno izkaznico in se legitimirati z osebno izkaznico, katero morajo imeti vedno pri sebi.

4. Če je zavarovanec po odredbi lečečega zdravnika dela nezmožen in zato sprejet v stalež bolnikov, mora to takoj javiti svojemu delodajalcu, da vodi evidenco o njegovi odsotnosti.

5. **Delodajalec je dolžan takoj, ko prejme od lečečega zdravnika poročilo o delovni nezmožnosti (rjavi izvod), poslati pristojnemu zavodu za soc. zavarovanje ali njegovi podružnici poročilo o plači za obolelega zavarovanca, t. j. zaslužek za zadnje**

tri mesece pred mesecem, v katerem je zavarovanec obolel, in to ne več na bolniškem listu, temveč na »Evidenčnem listu«. (Obrazec JR, prej RZ 62, ki se dobi v vseh knjigarnah.) Dokler zavod ne prejme tega poročila o plači, ne more biti zavarovancu nakazano nadomestilo za izgubljeni zaslužek zaradi bolezni, nesreče ali poroda.

6. Upokojenci in njihovi svojci smejo uveljaviti pravice do zdrav. varstva samo na podlagi uradno izdane zdravstvene izkaznice in zadnjega odrezka o pokojnini, nikakor ni upravičena nobena podružnica društva upokojencev vpisovati kakršnihkoli podatkov v zdravstveno izkaznico, niti kaj potrjevati ali popravljati. Vsi popravki se smejo izvršiti samo uradno na pristojnem zavodu za soc. zavarovanje. Če kdo od svojcev še ni prejel zdravstvene izkaznice, naj se obrne po informacije na tuk. zavod (pokojninska likvidatura).

7. Izgubljeno zdrav. izkaznico mora zavarovanec uradno preklicati v Uradnem listu LRS v Ljubljani; na podlagi potrdila o izvršenem preklicu šele izda zavod novo zdrav. izkaznico — duplikat.

8. Vsako popravljanje podatkov v zdravstveni izkaznici, kakor tudi neutemeljeno podaljševanje pravice za zavarovanca ali svojca je kaznivo in bomo vsak primer prijavi javnemu tožilcu.

Ponovno opozarjamo vse delodajalce in zavarovance, da upoštevajo dane predpise. Zavarovanec, ki ne bi imel v redu potrjene zdravstvene izkaznice, ali pa upokojenec brez odrezka, ne bo sprejet v zdravniško ordinacijo, oz. bo moral stroške pregleda plačati sam. Prav tako pa tudi zavarovanec ne bo mogel dobiti nadomestila za čas nezmožnosti za delo, če delodajalec ne bo pravočasno javil zaslužka na predpisani tiskovini.

**Okrajni zavod za socialno zavarovanje
v Celju**